

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Căpitan la crime

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

COLECȚIA TT

Căpitan la crime

EDITURA

NEVERLAND

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANDIN, TRAIAN
Căpitan de crime / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019
ISBN 978-606-8390-75-8

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

UN DETECTIV DE NOTA ZECE

Pe colonelul (r) Tudorel Butoi, doctor în psihologie, acum profesor universitar și autor a multor cărți de specialitate, l-am cunoscut de când a fost încadrat în poliție, respectiv la Institutul criminalistic din I.G.P., cu gradul de locotenent-major. El a fost primul ofițer psiholog care s-a specializat în tehnica depistării comportamentului simulat cu ajutorul poligrafului („detectorul de minciuni”).

Împreună am bătut țara în lung și-n lat, reușind să rezolvăm multe cazuri de omoruri și afaceri judiciare de anvergură, încâlcite și rămase cu autori necunoscuți.

Ulterior, el s-a mutat la Poliția Capitalei, devenind șeful Laboratorului criminalistic de biodetecție judiciară, fiind ca o „mană cerească”, cu ajutorul poligrafului, pentru lucrătorii de poliție din București, și în special ai Brigăzii omoruri care se ocupau de cele mai dificile și complicate cazuri.

Așa am apelat din nou la ajutorul său pentru a dovedi o asasină ingenioasă, care altfel n-ar fi recunoscut crima și nu ar fi fost condamnată niciodată.

Era în iarna anului 1986 când fiind în concediu de odihnă (așa ni se dădeau concediile pe atunci) și „exmatriculat” de la Brigada furturi auto-moto, la Circa 3 Miliție din Capitală (din cauza scrisului), ca simplu ofițer de judiciar, am fost sunat acasă de cel mai bun informator al meu, din zonă, un om cinstit și cu un fler deosebit de detectiv...

„Am ceva greu pe suflet”

– De ce nu te duci până la poliție? Colegii mei sunt acolo. Dau eu un telefon, să te aștepte cineva...

– Or fi acolo colegii matale, nu zic ba, dar eu cu dumneata vreau să discut. Ne cunoaștem de atâta timp, altfel mă înțelegeți... Apoi, problema mi se pare foarte delicată și nu suferă amânare. Nu știu ce să zic, să te conving. Dă o fugă până la gară, că-mi cade și mie mai bine, e mai aproape...

Gara de Nord din București. Am ajuns la întâlnire mai devreme cu un sfert de oră, dar înghețasem tun. Nea Mișu, nerăbdător, venise și el mai devreme, așa că mă aștepta. Nu arăta mai bine decât mine... Ne-am retras în holul caselor de bilete de la clasa a II-a, unde nu-și mai făcea vântul mendrele.

– Ce înseamnă pentru dumneavoastră expresia „Am ceva greu pe suflet!?” mă luă direct nea Mișu, fără altă „încălzire”.

– Nu știu, i-am răspuns, depinde ce ai pe... suflet.

– Nu-i vorba despre mine, dom’ comisar, zise el ca și când n-aș fi înțeles nimic. Am auzit o discuție care mă râcăie...

M-am gândit puțin, apoi i-am răspuns cu sinceritate la întrebare:

–... Că te căiești de un mare păcat, pe care l-ai comis. Că te mustră conștiința zi și noapte pentru o faptă gravă pe care ai săvârșit-o!

– La fel am interpretat și eu, de aceea v-am sunat, zise nea Mișu, aprinzându-și tacticos o țigară. Dar să vă spun mai repede despre ce este vorba, să nu vă mai fac curios... L-am aprobat și i-am urmat gestul cu țigara. În urmă cu două ceasuri, începu el, m-am dus cu Tase, îl știți, ăla mic și pipernicit, prietenul meu din copilărie, la restaurantul „Licurici”, ca să ne mai încălzim puțin cu o... țuică fiartă.

– Aha... am făcut eu un gest semnificativ. și mie de ce nu mi-ai dat întâlnire acolo?

– Să nu creadă că-s detectiv, răspunse interlocutorul, cu cel mai nevinovat aer. Nu-mi plac chestiile astea, zău!

Am zâmbit:

– Bine, te ascult mai departe.

– Am nimerit la o masă unde se aflau două femei cam deochiate.

– Prostituate? nu m-am putut eu stăpâni.

– Sută la sută! femei obișnuite cu localurile, cărora nu le păsa ce comentau bărbații din jur. Amândouă consumau numai vodcă și într-un ritm de invidiat pentru orice... „meseriaș”, râse amicul meu. Pe una dintre ele, care are o infirmitate la un picior, o cunosc întrucâtva. O cheamă Nuți și, de o lună de zile, locuiește în gazdă la o bătrână, poreclită „Preoteasa”, fostă și ea... ! Că vorba ceea... cine se aseamănă se adună. Bătrâna stă pe strada Ștefan Furtună, la nr...

– O cunosc pe bătrână: este Lilica Cornățelu! am tresărit. Are un „cearceaf” de condamnări pentru proxenetism.

– Exact. La ea stă. Cred că „Preoteasa” n-a renunțat nici acum la „năravurile” ei.

– Dacă așa stau lucrurile, se pare că da. Am să verific...

– Cine știe peste ce veți mai da acolo, mustăci cu satisfacție „detectivul”. După părerea mea, în casa aceea se-ntâmplă multe lucruri necurate... Dar să revin la povestea de la bufetul „Licurici”. Pe Nuți o cam ajunsese băutura și se

căina față de prietena ei, că o apasă pe suflet ceva tare de greu. Ba chiar, la un moment dat, Nuți chiar a izbucnit în plâns. Prietena ei, țigancă, a încercat zadarnic s-o îmbie cu vorbe dulci, ca să-i afle taina... Nici gând să reușească, deoarece Nuți, revenindu-și, s-a repezit la ea și i-a tras o palmă. „Fă, niciodată n-ai să afli ceva de la mine!” i-a strigat. „Nici gaborii! Nimeni...” Apoi a început să plângă din nou. Țiganca s-a supărat pentru palma primită și, după ce și-a băut paharul până la fund, a plecat.

– Interesant..., am făcut eu. și, într-adevăr, ceea ce aflasem era interesant din punctul de vedere al unui ofițer de poliție judiciară. De aici se ramificau enigmele...

– Mai mult decât... Că eu de ce v-am chemat. Aici e un clenci tare! se foi nea Mișu.

– Ce-a făcut Nuți, în continuare? mi-am întrebat simpatizantul.

– Și-a mai „descântat” vodca din pahar, cam un sfert de oră, apoi a plecat plângând. Era un plâns care exprima o durere profundă ca atunci când pierzi pe cineva foarte drag...

O moarte în flăcări...

Cam asta a fost „durerea” care-i apăsase sufletul detectivului “nea Mișu”, făcându-l să mă sune la telefon și să-mi solicite urgent, pe un asemenea frig și viscol, o nemaipomenită întâlnire de afaceri! Pentru el verificarea acestei informații nu suferea amânare. Și i-am dat perfectă dreptate, deoarece amicul meu avea fler de polițist; nu degeaba îl luasem în dreapta mea... Vorbele scăpate de Nuți la restaurant erau pline de o anume încărcătură, care cerea să i se dezlege misterul cât mai repede. În spatele cuvintelor ei se putea ascunde o faptă gravă, acesta fiind și motivul pentru care prostituata se temea cel mai tare de gabori.

Pe de altă parte, ca să nu-mi dezamăgesc nici prietenul, a doua zi am plecat la treabă, efectuând primele investigații în jurul femeii. Intenționam să aflu motivul comportării ei, să pun mâna pe miez, cum se zice, după care să predau cazul unui coleg și să-mi continui concediul.

Astfel am aflat că, în realitate, Nuți se numea Elena Vizitiu, că avea un copil din flori, pe care îl părăsise și pe care-l creșteau părinții ei, la țară, într-o comună din județul Argeș. Ea vagabonda prin București ocupându-se cu prostituția și cu tot felul de matrapazlăcuri... Locuise în gazdă la mai multe femei singure, imorale, iar banii câștigați îi cheltuia pe băutură și țigări.

De circa trei luni, de când decedase cea mai bună prietenă a ei, se închisese în sine ca într-o carapace, trăgând și mai tare la măsea. Mi-am propus atunci să verific ce anume se întâmplase cu prietena ei.

Am aflat că, în urmă cu un an, Nuți se împrietenise cu o femeie mai tânără decât ea, pe nume Teodora-Florentina Marciuc, care locuia împreună cu soțul și copilul ei într-un apartament din cartierul Berceni.

Am dat o fugă până acolo și am aflat că soțul Florentinei lucra ca muncitor la Serele Berceni și că își ținuse nevasta acasă. Florentina, căreia îi plăcea viața ușoară, hoinăreala, fugise împreună cu Nuți, abandonându-și soțul și copilul. Amândouă se mutaseră în gazdă, la o bătrână, pe strada Zborului din sectorul 3. Cu ce se ocupau „doamnele”? Nu mai este cazul să amintesc... Cele două prietene erau nedespărțite. O prietenie care, pe fondul unei vieți imorale, părea să fie veșnică, dacă, în mizera lor cămăruță, nu ar fi intervenit un incendiu căruia victimă i-a căzut Florentina. Fiind sub influența aburilor lui Bachus, a căzut pe pat și a adormit; cuprinsă de flăcări, s-a ales cu arsuri grave și a decedat, după numai câteva ore, la Spitalul de chirurgie plastică și reparatorie. Înainte de a-și da sufletul, în puținele ei clipe de luciditate, Florentina declarase medicilor că își dăduse foc, vrând să se sinucidă, deoarece se săturase de viața pe care o ducea, iar soțul nu o mai primise acasă. Această declarație, dată de Florentina pe patul de moarte, fusese apoi consemnată de medici în foaia de observație clinică, la capitolul „istoric”.

La o cafea, cu prietenii

Din momentul în care am aflat despre existența acestei declarații, care stătuse la baza clasării dosarului, cazul Florentinei Marciuc a început să mă pasioneze, ieșind din sfera investigațiilor așa-zis obișnuite.

M-am dus imediat la prietenul meu, procurorul criminalist Ovidius Păun, de la Procuratura Capitalei, care, mi-a pus la dispoziție, spre studiere, dosarul în cauză. În dosar n-am putut găsi nici un element care să îndreptățească altă bănuială cu privire la moartea Florentinei. Nemulțumit, în cugetul meu, cu această încheiere a cazului, am hotărât să pătrund dincolo de aparentul zid pe care nu se putea citi deocamdată decât cuvântul „sinucidere”.

L-am căutat pe soțul Florentinei și am stat de vorbă, pe îndelete, despre viața lor. Concluzia la care am ajuns a fost una singură și anume că Florentina nu era în nici un caz femeia care să-și pună capăt zilelor. Florentina iubise viața,

o dovedea însuși libertismul ei, iar Nuți o afundase și mai rău în mocirla destrăbălării, ceea ce nu însemna deloc că ea s-ar fi gândit vreodată să se sinucidă. Se complăcea în această mizerie morală și socială și refuzase să se întoarcă acasă, deși soțul o rugase de mai multe ori.

„Atunci de ce mințise Florentina în fața medicilor, afirmând că bărbatul ei n-o mai primea acasă?”

I-am convocat pe prietenii mei la o cafea îmbunătățită, procurorul criminalist Ovidius Păun și locotenent-colonelul Ioan Negulescu, Neluțu, cum îl alintam eu, șeful brigăzii omoruri de la Poliția Capitalei. Ne lega o prietenie tainică, de adevărați meseriași; rezolasem împreună multe, multe cazuri...

Le-am expus în liniște cum plecasem să fac unele investigații în acest caz, ce anume mă determinase și la ce rezultate ajunseseam. Până să mă întâlnesc cu prietenii mei, o interogasem și pe gazda celor două femei, aflând că ea nu fusese acasă când se produsese incendiul. Focul fusese descoperit de Nuți care, după afirmația ei, venise din oraș și care încercase să-și salveze prietena. „Stop-cadru! Oare nu băuseră împreună, ca de obicei? Atunci de ce Nuți a declarat că ea a descoperit tragedia când s-a întors din oraș?! Aici era miezul afacerii!... Aici, fără îndoială! Nuți devenea violentă la băutura, dovadă palma pe care i-o trăsese țigăncii la restaurant...”

Prietenii m-au ascultat și, după ce am despiciat împreună firul în patru, am ajuns cu toții la concluzia că Florentina nu se sinucisese. Un argument în plus împotriva ipotezei îl aducea însăși practica judiciară în această materie, cazurile de sinucidere prin incendiere fiind extrem de rare, iar autorii lor, aproape în exclusivitate, bolnavi psihic, cu maladii foarte grave, până la forma de iresponsabilitate. Or, Florentina nu suferea de o asemenea boală; dimpotrivă, iubea viața. În acest context, patima pentru alcool a Florentinei și starea de beție în care se aflase la declanșarea incendiului, nu puteau fi luate nici ele în calcul. Bețivul înverșunat nu își pune capăt vieții, el aleargă mereu-mereu după propria-i plăcere...

Ușița „casei sufletului”

– Bravo, coane! mă felicită sincer procurorul Păun. Ai adunat indicii de vinovăție împotriva Elenei Vizitiu, cu migală de furnică. Ele au format, de fapt, o „pânză”, care a început să se țeară în jurul ei asemenea unui „corset”...

– Just, aprecie și Neluțu, adăugând: pe mine mă obsedează însă și acum întrebarea: de ce a ascuns Florentina adevărul, când s-a aflat în fața medicilor?

– Răspunsul nu poate fi decât unul singur, Neluțule, am spus eu. Florentina a crezut că va trăi și că va avea timp să se răzbune pe prietena ei... Pe Nuți!

– Este cel mai „logic” răspuns, confirmă Ovidius, iar declarația făcută pe patul de moarte a îndepărtat definitiv cercetările de la ipoteza unui omor. Problema cea mai delicată rămâne totuși următoarea: Cum o vom demasca pe asasină? Împotriva ei nu există nici o probă directă, ea cunoaște perfect ce anume a declarat Florentina medicilor...

– Elena Vizitiu este o infractoare versată, am adăugat eu. A fost de două ori în detenție și e hotărâtă ca gaborii să nu afle nimic de la ea, după cum a auzit-o „detectivul Mișu”. De fapt, dacă nu vom reuși s-o determinăm să-și recunoască vinovăția, ucigașa aceasta va duce cu ea în mormânt secretul morții Florentinei Marciuc. Din lipsă de probe acuzatoare.

– Delicată problemă, într-adevăr, sublinie Neluțu. Dar o șansă tot avem să-i deschidem criminalei tainica ușiță a „casei sufletului”.

– „Detectorul de minciuni”! m-am grăbit eu să precizez.

– Da, comisare. Poligraful! confirmă Neluțu. Îl vom folosi ca pe un factor de stress demascator, urmat de o strânsă anchetă psihologică. Altă șansă nu văd deocamdată...

– Nici eu, conveni procurorul. Cazul este unic prin valențele lui și, dacă dăm greș, rămânem noi cu conștiința încărcată...

– Te-nșeli, coane, l-am contrazis. Doar mă cunoști... O urmăresc pas cu pas și tot nu-mi scapă... Găsesc eu o soluție...

– Să te audă Domnu’, spuse Ovidius, zâmbind, dar până atunci să nu ocolim o șansă care, deocamdată, mi se pare cea mai reală.

– Evident..., am încuviințat.

„Detectorul de minciuni” o demască pe asasină

În consecință, ne-am făcut un mic plan și, chiar a doua zi, Elena Vizitiu a fost ridicată dimineața din pat, ceea ce i-a sporit emoțiile.

– O va demasca „detectorul de minciuni”! Nu mai are nici o scăpare!... l-a auzit ea pe locotenentul Matei, de la Serviciul judiciar al Poliției Capitalei.

Inima femeii începu să palpite și mai tare, iar starea ei tensionată înregistră un parametru de vârf când i se aduse la cunoștință pentru ce va fi anchetată. Brusca, a izbucnit în plâns.

M-am privit cu Neluțu pe unde scurte. „Oare va mărturisi așa de repede? Chiar acum?..”, parcă mă întrebau ochii lui.

Nu. Plânsul ei era prefăcut; el exprima, chipurile, durerea Elenei Vizitiu, pentru pierderea celei mai bune prietene... Era totuși un plâns încărcat de un alt fel de emoție, lucru foarte bun pentru ceea ce urma.

Începu testarea. După întrebările de control, urmă prima întrebare directă: „Dumneavoastră ați pus focul?” Elena Vizitiu se lăsă brusc pe spătarul fotoliului și începu să suspine sacadat, cu ochii închiși și pomeții obrazilor ridicați. Părea că se strâmbă. Nu se strâmba, ci i se reproiectau în memorie actele pe care le înfăptuise, scenele groaznice de care se temea și în vis, în subconștientul ei.

– Aparatul nu minte, ne indică tot, zise în șoaptă, sesizând momentul critic, ofițerul psiholog Tudorel Butoi, care efectua testarea. Descarcă-ți sufletul, numai așa vei putea avea liniște...

Nuți slobozi un țipăt, după care izbucni într-un plâns neguros, acoperindu-și fața cu mâinile și îngăimând:

– Eu am ucis-o! Eu!...

Elena Vizitiu mărturisi că turnase un borcan cu gaz peste Florentina, care zăcea în pat, mahmură. Că apoi, îi dăduse foc. Se certaseră la beție pentru niște matrapazlăcuri de-ale lor, aducându-și, reciproc, învinuiri și injurii; pe măsura josniciei lor. Numai că Nuți fusese ceva mai trează...

Elena Vizitiu a fost arestată, furnizând în anchetă și alte probe care i-au demonstrat certa vinovăție. Astfel, ea ne-a predat actele de identitate ale defunctei despre care se credea că arseseră, dar pe care ea le ascunsese.

Astfel s-a încheiat un dosar judiciar pe a cărui copertă cuvântul „sinucidere” a fost înlocuit cu cel de „omor”. Și poate că niciodată nu s-ar fi ajuns la descoperirea adevărului și la pedepsirea pe merit, dacă nu s-ar fi ivit nea Mișu „un detectiv particular de nota zece”, un om simplu, care știa să deosebească răul de bine, gata oricând să întindă o mână caldă dreptății și oamenilor legii...

IDENTIFICAREA

A salva un om de la moarte, într-un anume fel, este o mândrie pentru un polițist de la judiciar și o încununare supremă a menirii meseriei sale.

1988. Cercetam un grup de infractori și eram într-o mare criză de timp. Deodată a sunat telefonul.

– Sunt medicul Eugen Tomescu de la secția de neurochirurgie a Spitalului «Doctor Marinescu», am auzit o voce necunoscută. Intervin în numele umanității, vă rog să mă înțelegeți...

– Vă ascult, vă ascult... Cu ce pot să vă fiu de folos?

– A fost operată o tânără a cărei identitate nu ne este cunoscută, a continuat el pe un ton îngrijorat. Are absolut nevoie de căldura familiei, vă rog să mă înțelegeți... Traumatismul pe care l-a suferit este destul de grav. În aceste momente, o mângâiere din partea celor dragi va avea un cuvânt greu de spus în vindecarea ei. Cred că mă înțelegeți...

– Vă înțeleg... În cel mai scurt timp, am să fiu acolo.

Cuvintele medicului mă impresionaseră. Am închis telefonul și m-am uitat la ceas. Exact peste o jumătate de oră trebuia să fiu la un flagrant delict. Nenorocirea, ca s-o numesc așa, era că numai eu îi cunoșteam pe cei ce urmau să se întâlnească. Așteptasem această clipă în nenumărate zile și nopți de trudă. M-am gândit să trimit la spital pe unul dintre cei doi tineri locotenenți cu care urma să realizez flagrantul delict. De fapt, ei erau singurii ofițeri care mai rămăseseră, la acea oră, la birou. Restul colegilor... pe teren, ca la judiciar. Am vrut să-l chem pe locotenentul Mușat, dar am renunțat. Doctorul Tomescu întrebase la telefon de mine. «De unde, oare, îmi cunoștea numele?!...» L-am sunat pe ofițerul de serviciu și l-am întrebat dacă nu cumva el dăduse medicului numărul telefonului meu. «Nu! mi-a răspuns. Nu v-a sunat nici un doctor». M-am dus la colonelul Mirea, șeful meu, și i-am raportat cele discutate cu medicul Tomescu.

– Dumneavoastră ce părere aveți? m-a întrebat el.

– Că trebuie să aflăm cum se numește fata, i-am răspuns eu fără să cumpănesc, că trebuie s-o ajutăm repede...

– Tocmai de aceea i-am dat medicului telefonul și numele dumatăle, mi-a zâmbit colonelul. Îmi este prieten. Trebuie... a pronunțat el, apoi grav.

– Și... flagrantul? am îndrăznit eu.
 – Se va duce locotenentul Iliescu cu doi ofițeri de la economic.
 – Bine... dar...
 – Nu-i nevoie să-mi amintești, m-a oprit șeful. Știu că numai dumneata îi cunoști pe cei doi infractori, dar o să se descurce Iliescu, n-ai grijă. Este mai urgentă misiunea dumitale. E vorba de viața unei fete, pricepi?

Bineînțeles, pricepeam. și încă foarte bine... O temere însă alunecă peste mine: «Dacă nu voi reuși?»

– Te-am ales pe dumneata, a continuat să-mi explice colonelul, fiindcă misiunea este de mare finețe și foarte dificilă. În urma traumatismului, tânăra are momente de delir și este greu să poți extrage cuvinte raționale, care să-ți poată sluji la identificarea ei. Sunt convins că ai să reușești, totuși. Succes!

Am mulțumit și am ieșit din birou. Pe hol m-am întâlnit cu locotenentul Mușat.

– Ceva grav? m-a privit el bănuitor.
 – Dacă nu reușesc, poate că da, i-am răspuns.

L-am pus repede în temă și l-am rugat ca până ce mă înapoiez de la spital să se informeze asupra cazurilor de dispariții reclamate, ca să putem compara, apoi, datele din reclamații cu cele pe care speram să le obțin de la tânăra în cauză.

La spital, m-a întâmpinat doctorul Eugen Tomescu. M-a informat că fata fusese adusă de doi cetățeni, soț și soție, în fața cărora se derulase nefericita întâmplare. Tânăra, în timp ce mergea pe stradă, leșinase brusc. În cădere, se lovise puternic cu capul de bordura trotuarului.

– «Fractură tempo-parietală stânga»! am descifrat eu pe radiografie. Iertați-mi intervenția, m-am scuzat, apoi.

– Nu-i nimic. Văd că vă pricepeți și îmi face plăcere. Pacienta a trebuit să fie operată imediat datorită hematomului extradural care se formase.

– Operații foarte grele, nu?

– Sperăm că aceasta a reușit. Trebuie să vă spun, însă, că pacienta este într-o stare îngrijorătoare. Delirează.

– Bine, dar asta înseamnă că o discuție cu ea ar obosi-o, i-ar dăuna.

– M-am consultat cu ceilalți medici și cu un coleg psihiatru. Am ajuns la concluzia că se poate sta de vorbă cu ea. Bineînțeles, puțin, și cu o concentrație minimă de probleme. Încercările noastre de a afla câte ceva despre ea au eșuat. Poate că tocmai dumneavoastră sunteți marea ei șansă. Trebuie, înțelegeți? Trebuie să-i aducem la căpătâi pe cei de care are nevoie acum ca de oxigen...